

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jana Šmakala a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobkyně:

A. H.

zastoupena advokátem Mgr. Pavlem Francem, sídlem Údolní
567/33, Brno

proti

žalovanému:

za účasti

Český báňský úřad, sídlem Kozí 748/4, Praha

osob zúčastněných na
řízení:

- 1) **DOLESA s.r.o.**, sídlem Nerudova 359, Vejprnice
2) **PETROMA KAMENOLOMY s.r.o.**, sídlem Vilémov 120
zastoupena advokátem Mgr. Radkem Klesou, sídlem
Dvořákova 44/38, Plzeň

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2022, č.j. SBS 33477/2022/ČBÚ-23/3,

takto:

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žádná z osob zúčastněných na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:**I.****Napadené rozhodnutí**

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 23. 12. 2022, Krajskému soudu v Plzni (dále též jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 10. 2022, č.j. SBS 33477/2022/ČBÚ-23/3 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo k odvolání žalobkyně změněno rozhodnutí Obvodního báňského úřadu pro území kraje Karlovarského (dále též jen „*prvoinstanční orgán*“ či „*OBÚ*“) ze dne 9. 6. 2022, č.j. SBS 25646/2022/OBÚ-08 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), kterým bylo podle § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“), rozhodnuto tak, že:
 - I. s účinností od 11. 8. 2021 je k dobývání výhradního ložiska čediče v dobývacím prostoru Stráž nad Ohří ve smyslu § 24 odst. 1 a § 27 odst. 7 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), oprávněna organizace DOLESA s.r.o., se sídlem Nerudova 359, 330 27 Vejprnice, IČO: 04940466;
 - II. oprávnění k dobývání výhradního ložiska čediče v dobývacím prostoru Stráž nad Ohří ve smyslu § 24 odst. 1 a § 27 odst. 7 horního zákona, zaniklo:
 - ke dni 11. 8. 2021 organizaci PETROMA KAMENOLOMY s.r.o., se sídlem č.p. 120, 431 54 Vilémov, IČO: 08859591,
 - ke dni 26. 3. 2021 organizaci Omnigon, s.r.o., se sídlem Na Fialce 2437/16, 251 01 Říčany, IČO: 02398231,
 - ke dni 25. 4. 2014 organizaci Jan Hamáček – Stavby Prunéřov, se sídlem Kadaň, Prunéřov – Vrbičky, autopošta, PSČ 432 01, IČO: 12765201, a
 - III. A. H., nar. X., bytem X, nikdy nebyla oprávněna k dobývání výhradního ložiska čediče v dobývacím prostoru Stráž nad Ohří ve smyslu § 24 odst. 1 a § 27 odst. 7 horního zákona, ani neměla žádný jiný právní vztah k dobývacímu prostoru Stráž nad Ohří.
2. Změna prvoinstančního rozhodnutí spočívala ve změně výroku II. prvoinstančního rozhodnutí, který po provedené změně zní tak, že oprávněnou organizací k dobývání výhradního ložiska čediče v dobývacím prostoru Stráž nad Ohří – ev. č. 70082 v evidenci dobývacích prostorů – byly:
 - od 1. 3. 1996 do 25. 4. 2014 organizace Jan Hamáček – Stavby Prunéřov, se sídlem Kadaň, Prunéřov – Vrbičky, autopošta, PSČ 432 01, IČO: 12765201 (do 15. 9. 1997 pod názvem JAN HAMÁČEK – JH);
 - od 25. 4. 2014 do 26. 3. 2021 organizace Omnigon, s.r.o., se sídlem Na Fialce 2437/16, 251 01 Říčany, IČO: 02398231;
 - od 26. 3. 2021 do 11. 8. 2021 organizace PETROMA KAMENOLOMY s.r.o., se sídlem č.p. 120, 431 54 Vilémov, IČO: 08859591.

V ostatním bylo žalobkynino odvolání zamítnuto a prvoinstanční rozhodnutí bylo potvrzeno.

II.

Žaloba

3. Žalobkyně uvedla, že především nesouhlasí se závěrem žalovaného, že nebylo povinností OBÚ se zevrubně zabývat povahou smlouvy o převodu dobývacího prostoru (dále též jen „DP“). Dle názoru žalobkyně je posouzení otázky, zda je smlouvu o převodu DP nutné považovat za smlouvu soukromoprávní, nebo zda se jedná o smlouvu veřejnosprávní, esenciální z pohledu určení rozhodné právní úpravy. Napadené rozhodnutí je proto v této části nesprávné a nepřezkoumatelné (nedostatečně odůvodněné). Ostatně žalobkyně považuje za nesprávné i tvrzení, že jak v případě soukromoprávní, tak v případě veřejnoprávní povahy smlouvy o převodu DP by prvoinstanční rozhodnutí bylo v konečném důsledku správné, neboť s ohledem na okolnosti projednávané věci by OBÚ musel dospět ke stejným závěrům (viz dále). K posouzení otázky povahy smlouvy o převodu DP přitom žalobkyně uvádí, že nelze přisvědčit argumentaci žalovaného, který (mimo jiné) zmiňuje, že smlouvy o převodu DP byly OBÚ zasílány pouze „na vědomí“ a že OBÚ neměl (resp. nemá) možnost podílet se na formování obsahu smluv takovým způsobem, jaký presumuje správní řád pro vznik, změnu a zrušení veřejnoprávních smluv. Nesouhlasí ani s tvrzením, že závěr o soukromoprávnosti smluv o převodu DP bezpochyby potvrzuje rozhodovací praxe, že názor o jejich veřejnoprávnosti je v rozporu s § 27 odst. 7 horního zákona a že jde o názor v judikatuře ojedinělý. Odborná literatura rozlišuje mezi třemi typy veřejnoprávních smluv: veřejnoprávní smlouvy koordinační (uzavřené mezi dvěma a více subjekty veřejné správy), veřejnoprávní smlouvy subordinační (uzavřené mezi subjektem veřejné správy a adresátem veřejnoprávního působení – fyzickou či právnickou osobou), veřejnoprávní smlouvy mezi účastníky, tedy osobami, které by byly účastníky správního řízení nebo jimi jsou (uzavřené soukromoprávními subjekty s veřejnoprávním obsahem)¹. Již ze samotného textu § 27 odst. 7 horního zákona jasně vyplývá, že smluvní převod dobývacího prostoru je možný až po předchozím souhlasu obvodního báňského úřadu². Jelikož se v případě smlouvy o převodu DP nejedná o veřejnoprávní smlouvu koordinační či subordinační, jedná se dle žalobkyně o veřejnoprávní smlouvu podle § 162 správního řádu, na kterou dopadá působnost části páté správního řádu. To ostatně potvrzuje nikoliv pouze ustálená judikatura Nejvyššího soudu³, ale taktéž odborná literatura⁴. Např. dle komentáře k § 27 odst. 7 horního zákona je smlouva o převodu DP smlouvou dle § 162 správního řádu, neboť je jejím obsahem převod veřejných práv vztahujících se k dobývacímu prostoru⁵.
4. Žalobkyně uvedla, že nerozporuje skutečnost, že souhlas obvodního báňského úřadu může být udělen jak před, tak po uzavření smlouvy o převodu DP. Ostatně tento názor aproboval též Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 16. 3. 2016, č.j. 4 As 242/2015-38, který žalovaný cituje. Daný závěr nicméně dle názoru žalobkyně nikterak

¹ Srovnej např. Vedral, J. Správní řád. Komentář. 2. aktualizované a rozšířené vydání, Bova Polygon, Praha, 2012, strana 1242L.; Jemelka, J. Slováček: Veřejnoprávní smlouvy, Právní rozhledy č. 11/2007, str. 396.

² Analogicky např. převod přidělu rádiových kmitočtů nebo jeho části podle § 23 zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích.

³ Srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 9. 12. 2015, sp. zn. 22 Cdo 2050/2011; potvrzený rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 30. 6. 2016, sp. zn. 29 Cdo 1376/2014.

⁴ Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.: Správní řád. Komentář. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2020. s. 792-794; Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D.: Správní řád. Komentář. 6. vydání. Praha: C. H. Beck, 2019, s. 871-872.

⁵ VÍCHA, Ondřej. Horní zákon: Zákon o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2017. str. 190–193.

nevylučuje klasifikaci smlouvy o převodu DP jakožto veřejnoprávní smlouvy dle § 162 správního řádu. Podstatou smlouvy o převodu DP je převod veřejných subjektivních práv k dobývacímu prostoru, který je vázán souhlasem obvodního báňského úřadu; bez ohledu na skutečnost, zda je souhlas obvodního báňského úřadu vázán na modus (samotný převod práva k DP), či na titulus (smlouvu)⁶, je dle žalobkyně zřejmé, že účelem souhlasu správního orgánu je posouzení souladnosti převodu veřejného subjektivního práva s právními předpisy a veřejným zájmem (viz znaky veřejnoprávní smlouvy uvedené v § 159 odst. 1, 2 správního řádu).

5. Již s ohledem na tyto skutečnosti má žalobkyně za to, že smlouvu o převodu DP je nutné posuzovat jako smlouvu veřejnoprávní. Pokud tak žalovaný (resp. OBÚ) neučinil, je jeho rozhodnutí nezákonné, neboť v projednávané věci nebyla řádně aplikována příslušná právní úprava.
6. Dále žalobkyně uvedla, že pro úplnost dodává, že aniž by byla dotčena platnost smlouvy o převodu DP, její účinnost je vázána na předchozí souhlas obvodního báňského úřadu. Z praxe, jak k udělování daného souhlasu ze strany obvodního báňského úřadu dochází, přitom vyplývá, že vliv úřadu na obsah smlouvy o převodu DP je zpravidla dán, přičemž nejinak tomu bylo i v nyní projednávané věci. Podmíněnost účinnosti smlouvy v dané věci vyplývá mimo jiné i z obsahu čl. IV. smlouvy o převodu DP, uzavřené dne 14. 4. 2014 mezi organizací Jan Hamáček – Stavby Pruněrov, se sídlem Kadaň, Pruněrov – Vrbíčky, autopošta, PSČ 432 01, IČO: 12765201 a společností Omnigon, s.r.o., se sídlem Na Fialce 2437/16, 251 01 Říčany, IČO: 02398231. V případě této smlouvy byl souhlas obvodního báňského úřadu s převodem práva k DP udělen dne 17. 4. 2014, č.j. SBS 05074/2014/OBÚ-08, s právní mocí ke dni 25. 4. 2014. Z textu uvedeného souhlasu přitom jednoznačně vyplývá, že k uzavření smlouvy o převodu DP předcházelo ústní jednání mezi převodcem a nabyvatelem DP, které proběhlo za účasti zástupců dotčených orgánů v sídle OBÚ dne 12. 3. 2014; současně je z něj patrné, že OBÚ jakožto správní orgán měl vliv na sjednání předmětné smlouvy o převodu DP, když před uzavřením smlouvy provedl kontrolu zapracování požadavků správního orgánu v textu smlouvy. Skutečností, že obvodní báňský úřad má na sjednávání obsahu smlouvy o převodu DP reálný vliv, se však žalovaný nezabýval (s odkazem na jeho nesprávný závěr o nerozhodnosti posouzení otázky veřejnosprávní povahy dané smlouvy), ačkoli tato závěr o veřejnoprávní povaze smluv o převodu DP ještě více zdůrazňuje.
7. Žalobkyně dále uvedla, že za nesprávné považuje i závěry, které žalovaný učinil ve vztahu k otázce možného zásahu do práv třetích osob. Ačkoli lze přisvědčit tomu, že žalobkyně (ani její právní zástupkyně) není oprávněna v dané věci k zastupování třetích osob – manželů K. – je tato skutečnost nevýznamná pro posouzení toho, zda v případě předmětné smlouvy o převodu DP byly ze strany orgánů státní správy dodrženy jejich povinnosti a zda není namístě učinit v důsledku pochybení těchto orgánů o neúčinnosti (příp. neplatnosti) těchto smluv. Žalobkyně uvádí, že v projednávaném řízení jménem manželů K. nevystupovala a nevystupuje; předmětem příslušných podání bylo upozornění na nezákonný postup správních orgánů.
8. Dle § 24 horního zákona může organizace zahájit dobývání výhradního ložiska ve stanoveném dobývacím prostoru až po vydání povolení obvodním báňským úřadem.

⁶ viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 4 As 242/2015-38.

Podle § 10 odst. 1 zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě (dále jen „*zákon č. 61/1988 Sb.*“ nebo „*zákon o hornické činnosti*“), otvírku, přípravu a dobývání výhradních ložisek povoluje obvodní báňský úřad. Se žádostí o povolení předkládá organizace plán otvírky, přípravy a dobývání a předepsanou dokumentaci. Bez povolení obvodního báňského úřadu nesmí být otvírka, příprava a dobývání zahájeny.

9. Současně platí, že smlouvou o převodu DP se na nabyvatele převádějí práva a povinnosti související s dobývacím prostorem, zejména pak povolení otvírky, přípravy a dobývání, popř. likvidace hlavních důlních děl a lomů nebo zajištění důlních děl a lomů; rozhodnutí o povolení hornické činnosti (otvírky, přípravy a dobývání) vydané podle § 10 zákona o hornické činnosti zůstává při převodu DP v platnosti a není nutné vydávat nové rozhodnutí pro nabyvatele dobývacího prostoru (viz komentář k § 27 odst. 7 horního zákona⁷).
10. Z principu subsidiarity správního řádu zakotveného v § 1 odst. 2 správního řádu v kombinaci s § 27 a 41 horního zákona se podává, že § 168 správního řádu se v posuzovaném případě použije, protože horní zákon nestanoví jiný postup a ani nijak komplexně neupravuje problematiku převodu oprávnění k hornické činnosti a uzavírání smlouvy o převodu. Dle § 168 správního řádu přitom platí, že veřejnoprávní smlouva (viz výše), která se přímo dotýká práv nebo povinností třetí osoby, nabývá účinnosti teprve v okamžiku, kdy s ní tato osoba vysloví písemný souhlas.
11. Dle žalobkyně je pro posouzení, zda vlastníky pozemku (manželé K.) lze ve vztahu ke smlouvě o převodu DP považovat za dotčené třetí osoby ve smyslu § 168 správního řádu, přitom klíčové, že v posuzované věci bylo rozhodnutí o hornické činnosti obvodním báňským úřadem vydáno již dne 11. 12. 2000, přičemž manželé K. se spoluvlastníky dotčených nemovitostí stali v roce 2004 (na základě kupní smlouvy ze dne 7. 7. 2004, uzavřené mezi J. H. a manželí K.), tedy 4 roky po schválení POPD a právní moci rozhodnutí o povolení hornické činnosti. S tehdejší organizací manželé K. uzavřeli dohodu ohledně placení pachtovného za užívání nemovitostí a souvisejícího vybavení vč. budov, kanceláří a strojního vybavení, kterou nabyvatel – společnost Omnigon, s.r.o. – nepřevzal a s manželí K. se opakovaně odmítl vypořádat (manželé K. vedou u Obvodního soudu pro Prahu 1, pod sp.zn. 18 C 42/2017, proti společnosti Omnigon, s.r.o. spor o zaplacení bezdůvodného obohacení z titulu užívání předmětných nemovitostí v rozsahu překračujícím její spoluvlastnický podíl). S ohledem na to, že uzavřením veřejnoprávní smlouvy o převodu DP dne 14. 4. 2014 a jejím schválením OBÚ dne 17. 4. 2014 došlo taktéž (ve smyslu citovaných ustanovení zákona) k převodu práva provádět na daném území hornickou činnost, došlo k zásahu do práv manželů K., když dohoda s předchozí organizací nebyla nabyvatelem DP (společností Omnigon, s.r.o.) nahrazena. Jinými slovy, převod DP se v posuzovaném případě dotknul majetkových práv vlastníků nemovitostí nacházejících se v převáděném DP, neboť spolu s převodem DP byla převedena práva provádět hornickou činnost na daném území bez zohlednění (ne)existence dohody organizace provádějící těžbu s dotčenými vlastníky nemovitostí. Žalobkyně dodává, že zásah do práv manželů K. lze spatřovat i s ohledem na časový odstup mezi povolením hornické činnosti, změnou vlastnické struktury k nemovitostem a uzavřením smlouvy o

⁷ VÍCHA, Ondřej, op. cit., s. 190 – 193.

převodu DP; převodem DP bylo zasaženo do přibližně 10 let trvající dohody manželů K. s předchozí organizací provádějící těžbu.

12. Z uvedeného dle žalobkyně vyplývá, že báňské úřady postupovaly nezákonně, když nesprávně posoudily právní otázku možného zásahu veřejnoprávní smlouvou o převodu DP do práv třetích osob, v důsledku čehož učinily nesprávný závěr o neúčinnosti smlouvy o převodu DP ze dne 14. 4. 2014 (jakož i smluv navazujících).
13. Další část žalobní argumentace věnovala žalobkyně otázce „střetu zájmů“. K tomu uvedla, že žalovaný na str. 7 napadeného rozhodnutí shrnuje: *„Při dobývání, tj. těžbě, mohou samozřejmě existovat a většinou existují rozličné zájmy, ať již soukromé, např. zájmy vlastníků pozemků, na nichž se dobývání výhradního ložiska realizuje, tak také veřejné např. vlastní dobývání výhradního ložiska, ochrana životního prostředí, ochrana bezpečnosti práce a provozu apod. Tuto otázku však neřeší zákon prostřednictvím stanovení, změny či zrušení DP, ani prostřednictvím jeho převodu mezi organizacemi, nýbrž institutem tzv. střetu zájmů ve smyslu ustanovení § 33 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (dále jen „horní zákon“), ve znění pozdějších předpisů, a § 17 odst. 2 zákona č. 61/1988 Sb. (...) Ustanovení § 33 horního zákona se vztahuje jak na zájmy veřejné chráněné zvláštními předpisy (např. zájmy ochrany životního prostředí a jeho jednotlivých složek), tak i na zájmy soukromé, tedy zájmy fyzických nebo právnických osob, které zpravidla vyplývají z vlastnických nebo obdobných práv k nemovitostem.“*
14. Ustanovení § 33 odst. 1 horního zákona, na které žalovaný odkazuje, dle komentářové literatury⁸ vymezuje povinnost těžební organizaci (tj. nabyvateli práv k DB), orgánům báňské správy, jakož i jiným fyzickým či právnickým osobám, kterým přísluší ochrana zájmů, řešit ve vzájemné součinnosti střety veřejných i soukromých zájmů se zájmem na využití výhradního ložiska a navrhnout postup, který umožní využití výhradního ložiska při zabezpečení nezbytné ochrany uvedených objektů a zájmů.
15. Smlouva o převodu DP na organizaci Omnigon, s.r.o. byla dle žalobkyně způsobila zasáhnout do veřejných či soukromých zájmů žalobkyně. Báňské úřady pochybily, když přistoupily k restriktivnímu výkladu řešení střetu zájmů § 33 horního zákona v tom smyslu, že je dle žalovaného nutné otázku střetu zájmů řešit u civilního soudu z důvodu, že předmětem ochrany oprávněných zájmů vlastníků nemovitostí je soukromoprávní dohoda (smlouva). Jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, každá organizace, která žádá o povolení otvírky, přípravy a dobývání výhradního ložiska je povinna doložit OBÚ, že střety zájmů byly vyřešeny, neboť bez takového doložení nelze těžební organizaci hornickou činnost povolit. Báňské úřady tedy neexistenci střetu zájmů kontrolují. Žalobkyně podtrhuje, že využitím výhradního ložiska, ke kterému dochází na základě smlouvy o převodu DP, kterou byla převedena práva k dobývání žalobci, dochází k ohrožení chráněných objektů a zájmů žalobkyně, stejně jako chráněných objektů a zájmů manželů K., tj. zejména jejich užívacího, a tudíž vlastnického práva k nemovitostem. Vzhledem ke skutečnosti, že převod dobývacího prostoru je smíšeným institutem soukromoprávní povahy s výraznou veřejnoprávní ingerencí, nelze striktně oddělovat soukromoprávní a veřejnoprávní aspekty posuzované věci, jak učinily báňské úřady. Dle § 33 odst. 2 horního zákona platí, že organizace je povinna, před zařazením příslušných

⁸ VÍCHA, Ondřej. Horní zákon: Zákon o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě: komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2017. str. 294–295.

prací do plánu otvírky, přípravy a dobývání, dohodnout se mj. s osobami, kterým přísluší ochrana objektů a zájmů, a tuto dohodu předložit krajskému úřadu k zaujetí stanoviska. Jestliže tedy nabyvatel DP na základě předmětné smlouvy o převodu DP přistoupil k těžbě, mělo dojít, vzhledem k délce trvání těžby a ke změnám vlastníků dotčených nemovitostí, k opětovnému posouzení střetu zájmů a dohodě s těmito vlastníky. Jak ostatně vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, vyřešení střetu zájmů se netýká jen pozemků a nemovitostí, na kterých je hornická činnost prováděna, ale i těch, které mohou být hornickou činností ohroženy nebo dotčeny⁹. Tím spíš se tak měly báňské úřady zabývat střetem zájmů v posuzovaném případě. Absencí dohody o střetu zájmů s dotčenými vlastníky a následnou těžbou nabyvatelem DP tedy dle žalobkyně došlo k porušení § 33 odst. 1 a 2 horního zákona. Žalovaný rozhodl nezákonně, když se při určení existence práv žalobkyně k dobývacímu prostoru Stráž nad Ohří nedostatečně zabýval střetem zájmů.

16. V závěrečné části žaloby (bod III.) žalobkyně uvedla, že žalovaný ji odkazuje na řešení celé situace před civilními soudy. Žalobkyně si je existence soukromoprávní roviny případu a možnosti řešit věc i před civilními soudy vědoma a souběžně s tímto řízením se snaží zajistit ochranu svých práv i v civilním soudním řízení. V současnosti tak vede Okresní soud v Karlových Varech pod sp. zn. 16 C 38/2021 řízení o určení vlastnického práva k nemovitostem v dobývacím prostoru. Výsledkem tohoto sporu bude rozhodnutí soudu o vlastníkovi předmětných nemovitostí. Výsledek nebude a nemůže mít bezprostřední dopad na veřejnoprávní otázky povolené hornické činnosti v dobývacím prostoru ani na případná práva nebo povinnosti žalobkyně ze smlouvy o převodu DP. Vedené soukromoprávní spory nemění nic na tom, že situace má i svůj veřejnoprávní rozměr i z hlediska veřejného práva se jedná o protiprávní stav udržovaný pochybeními příslušných správních orgánů. Veřejná správa nemůže svým postupem fakticky aprobovat stav, kdy dochází k těžbě na cizím pozemku bez jakékoli finanční náhrady, obzvláště pokud disponuje prostředky, jak tomu zabránit, např. prostřednictvím zrušení veřejnoprávní smlouvy o převodu DP nebo skrze řešení střetu zájmů. Žalovaný argumentuje prostým textem zákona a ignoruje širší souvislosti právní úpravy společně s ústavněprávním rámcem celé věci (ochrana vlastnického práva; nález Ústavního soudu ze dne 7. 8. 2012, sp.zn. II ÚS 76/12). Žalovaný by měl v souladu s § 2 odst. 4 správního řádu dbát na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, což nečiní. Žalobkyně závěrem zdůrazňuje, že jí OBÚ, resp. žalovaný svým přístupem de facto odpírají možnost bránit se proti prostředky veřejného práva proti protizákonně probíhající těžbě na jejích pozemcích. Dle žalobkyně žalovanému zcela uniká účel právní úpravy a dotčené horní a správní předpisy aplikuje vadně, čímž prakticky znemožňuje žalobkyni možnost efektivního využití jejích procesních práv a obrany jejích veřejných subjektivních práv.

III.

Vyjádření žalovaného k žalobě

17. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že odkazuje zejména na odůvodnění svého rozhodnutí, na odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí a také na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 7. 2022, č.j. 77 A 120/2021-109, kterým

⁹ Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 7 A 133/2002 – 33.

jmenovaný soud zamítl žalobu žalobkyně týkající se téhož dobývacího prostoru, obsahující i stejná nebo obdobná tvrzení žalobkyně jako nyní projednávaná věc. Dále uvedl následující.

18. Dne 10. 5. 2022 byl na OBÚ doručen návrh žalobkyně (v té době právně zastoupené na základě plné moci Mgr. Ing. Annou Francovou, advokátkou a společnicí ve Frank Bold Advokáti, s.r.o., se sídlem Údolní 567/33, Brno-město, 602 00 Brno, ev.č. ČAK 17538 ze dne 9. 5. 2022) ze dne 10. 5. 2025 na „*určení existence práv k dobývacímu prostoru Stráž nad Ohří dle § 142 správního řádu*“. Podatelka ve svém podání navrhovala, aby OBÚ vydal rozhodnutí:
- I. Určuje se, že veřejnoprávní smlouva o převodu dobývacího prostoru Stráž nad Ohří uzavřená dne 14. 4. 2014 mezi organizací Jan Hamáček - Stavby Prunéřov, se sídlem Kadaň, Prunéřov - Vrbičky, autopošta, PSČ 432 01, a společností Omnigon, s.r.o. IČO: 02398231, se sídlem Na Fialce 2437/16, 251 01 Říčany, nenabyla účinnosti.
- II. Určuje se, že veřejnoprávní smlouva o převodu dobývacího prostoru Stráž nad Ohří uzavřená dne 15. 3. 2021 mezi společností Omnigon, s.r.o., IČO: 02398231, se sídlem Na Fialce 2437/16, 251 01 Říčany, a společností PETROMA KAMENOLOMY s.r.o., IČO: 08859591, se sídlem č.p. 120, 431 54 Vilémov, nenabyla účinnosti.
- III. Určuje se, že veřejnoprávní smlouva o převodu dobývacího prostoru Stráž nad Ohří uzavřená dne 23. 6. 2021 mezi společností PETROMA KAMENOLOMY s.r.o., IČO: 08859591, se sídlem č.p. 120, 431 54 Vilémov, a společností DOLESA s.r.o., IČO: 04940466, se sídlem Nerudova 359, 330 27 Vejprnice, nenabyla účinnosti.
- IV. Určuje se, že držitelem oprávnění k dobývání výhradního ložiska čediče v dobývacím prostoru Stráž nad Ohří je A. H., nar. X., bytem X.
19. OBÚ na základě návrhu žalobkyně vydal prvoinstanční rozhodnutí (pozn. soudu: žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl rovněž výrok prvoinstančního rozhodnutí, k tomu viz výše).
20. Žalovaný pro úplnost uvedl, že výše uvedený návrh žalobkyně směřoval k určení práva podle § 142 správního řádu, přičemž i odůvodnění dle cit. ustanovení směřuje k oprávnění k dobývání výhradního ložiska v DP. V petitu návrhu však žalobkyně navrhovala, aby OBÚ rozhodl, že nenabyla účinnosti smlouvy o převodu DP. Otázkou podání žalobkyně vůči smlouvě, kterou došlo k převodu DP z organizace Jan Hamáček - Stavby Prunéřov na organizaci Omnigon, s.r.o., však OBÚ již rozhodoval, a to usnesením ze dne 29. 3. 2021, č.j. SBS 12896/2021/OBÚ-08, kterým bylo v souladu s § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu zastaveno řízení o návrhu žalobkyně na zrušení veřejnoprávní smlouvy o převodu dobývacího prostoru Stráž nad Ohří, neboť její žádost byla zjevně nepřipustná. Proti cit. usnesení podala žalobkyně odvolání, o kterém rozhodl žalovaný pod č.j. SBS 19558/2021/ČBÚ-23/2 dne 9. 7. 2021 tak, že odvolání zamítl a napadené usnesení OBÚ potvrdil. Rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci dne 14. 7. 2021. Z tohoto důvodu vyhodnotil OBÚ dle obsahu podání návrh správně a rozhodl dle § 142 správního řádu. V případě, že by prvoinstanční orgán vycházel z textace petitu žalobkyně, musel by s ohledem na výše uvedené rozhodnout usnesením podle § 66 odst. 1 písm. b) správního řádu, takže by šlo o rozhodování věci již rozhodnuté. V takovém případě by vedle

porušení zásady ne bis in idem navíc zůstala nerozhodnutá otázka určení práva - oprávnění k dobývání výhradního ložiska v předmětném DP.

21. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podle § 142 správního řádu podala žalobkyně odvolání. OBÚ zaslal oznámení o podaném odvolání přípisem ze dne 21. 7. 2022, č.j. SBS 32309/2022/OBÚ-08, oprávněné organizaci DOLESA s.r.o. a rovněž ostatním organizacím, které uvádí ve výroku svého rozhodnutí, a vyzval je, aby se k odvolání vyjádřily (své vyjádření zaslala pouze organizace DOLESA s.r.o.). Následně postoupil odvolání odvolacímu orgánu. Protože žalovaný disponoval od prvoinstančního orgánu toliko plnou mocí k zastupování žalobkyně ze dne 9. 5. 2022 pro Mgr. Ing. Annu Francovou, vyzval přípisem ze dne 25. 8. 2022, č.j. SBS 33477/2022/ČBÚ-23/1, právního zástupce žalobkyně k doložení právního titulu k zastupování žalobkyně, neboť bez něj by vůbec odvolání nebyl oprávněn podat. Plná moc k zastupování byla doložena dne 31. 8. 2022. Právní a věcnou kvalifikaci žalovaný opřel o souhrn podkladů shromážděných OBÚ v předmětném prvoinstančním správním řízení. Z hlediska dokumentů byl spis doplněn o: 1. „*VYJÁDŘENÍ ÚČASTNÍKA ŘÍZENÍ K ODVOLÁNÍ A. H.*“ ze dne 8. 8. 2022 od organizace DOLESA s.r.o., se sídlem Nerudova 359, 330 27 Vejprnice, IČO: 049 40 466; a dále o Plnou moc žalobkyně a jejího právního zástupce Mgr. Pavla France ze dne 25. 6. 2022, která byla zaslána na výzvu žalovaného ze dne 25. 8. 2022, č.j. SBS 33477/2022/ČBÚ-23/1. S doplněnými podklady seznámil žalovaný účastníky prvoinstančního řízení oznámením ze dne 2. 9. 2022, č.j. SBS 33477/2022/ČBÚ-23/2. Žalobkyně zaslala dne 29. 9. 2022 prostřednictvím datové schránky své vyjádření k podkladům rozhodnutí, nazvané „*Replika k vyjádření účastníka DOLESA s.r.o. ze dne 8. 8. 2022*“. V ní uvedla, že nesouhlasí s vyjádřením organizace DOLESA s.r.o. v tom smyslu, že na účinnost smlouvy o převodu dobývacího prostoru nemohla mít vliv absence souhlasu dotčených vlastníků nemovitostí, manželů K. Odkázala na svůj návrh na určení existence práv k dobývacímu prostoru Stráž nad Ohří dle § 142 správního řádu ze dne 10. 5. 2022 a na své odvolání. Odkázala na údajné nepoctivé jednání organizace PETROMA KAMENOLOMY s.r.o. ve vazbě na řešení pachtovného apod. a ve vazbě na údajný nesouhlas manželů K. Šlo o opakování tvrzení obsažených již v návrhu na určení právního vztahu podle § 142 správního řádu a v odvolání. Žalovaný v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal soulad prvoinstančního rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy, posoudil správnost prvoinstančního rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených žalobkyní v odvolání a vydal napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 25. 10. 2022. Žalovaný změnil znění výroku II. prvoinstančního rozhodnutí, v ostatním odvolání žalobkyně zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. Původní výrok II. prvoinstančního rozhodnutí totiž obsahoval vymezení konce oprávnění předchozích oprávněných organizací, ale s ohledem na pozitivní znění textace § 142 správního řádu, podle kterého má správní orgán rozhodnout „*zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo*“, považoval žalovaný z hlediska procesní opatrnosti za vhodnější, aby výrok II. prvoinstančního rozhodnutí obsahoval v žalobkyní vymezeném zájmovém období - tj. od oprávnění organizace J. H. - výslovné uvedení, kdy oprávnění k dobývání předmětného výhradního ložiska v hranicích DP u daných organizací vzniklo a kdy zaniklo, a proto daný výrok v prvoinstančním rozhodnutí uvedeným způsobem změnil. Toto rozhodnutí napadla žalobkyně žalobou u Krajského soudu v Plzni.
22. Žalovaný dále konstatoval, že pro přehlednost uvádí, že předmětný DP Stráž nad Ohří byl převeden ze společnosti Jan Hamáček - Stavby Pruněrov na organizaci Omnigon, s.r.o.,

následně byl převeden na organizaci PETROMA KAMENOLOMY s.r.o. a ke dni 11. 8. 2021 byl pak převeden z organizace PETROMA KAMENOLOMY s.r.o. na organizaci DOLESA s.r.o. Žalobkyně odvozuje svá práva k DP Stráž nad Ohří ze skutečnosti (což plyne z návrhu žalobkyně k určení práva dle § 142 správního řádu, z odvolání i z podané žaloby), že je správkyní pozůstalosti po svém otci J. H., přičemž organizace Jan Hamáček - Stavby Prunéřov figurovala ve smlouvě o převodu dobývacího prostoru Stráž nad Ohří (evidenční č. 70082) jako převodce. Smlouva o převodu předmětného dobývacího prostoru byla uzavřena dne 14. 4. 2014. Následně, dne 2. 5. 2014, uzavřel J. H. s organizací Omnigon kupní smlouvu, jejímž předmětem byl převod jeho podílu na pozemcích, na nichž se nachází dobývací prostor. Na základě této kupní smlouvy, ve znění později sjednaného dodatku, převedl J. H. předmětné pozemky na organizaci Omnigon a tato se zavázala uhradit J. H. kupní cenu ve výši 12 mil. Kč nejpozději do 48 měsíců od podpisu kupní smlouvy, tj. do 2. 5. 2018. Smlouva o převodu nemovitostí a smlouva o převodu DP byly spolu podle názoru žalobkyně provázané, resp. pan H. podmínil převod DP převodem nemovitostí uvedených v kupní smlouvě. Jelikož pan H. zesnul dne 27. 4. 2017, nemohl podle žalobkyně bránit svá práva a za svého života nemohl ani namítat porušení kupní smlouvy, jelikož lhůta k zaplacení částky ještě neuplynula. Nemožnost namítat uvedené skutečnosti zesnulým panem H. má podle odvolání, o kterém žalovaný napadeným rozhodnutím rozhodl, zásadní dopad do sféry žalobkyně, která se domáhá svých domnělých práv jak ve správním soudnictví, tak v soudnictví civilním. Z návrhu i z odvolání je zřejmé, že žalobkyně dovozuje důvody svého návrhu na zrušení smlouvy o převodu DP z tvrzeného neplnění nikoliv smlouvy o převodu DP, ale z neplnění kupní smlouvy, jejímž předmětem byly v ní vyjmenované pozemky. Žalovaný však již v napadeném rozhodnutí musel konstatovat, že je nutno zásadně rozlišovat mezi „*Smlouvou o převodu dobývacího prostoru Stráž nad Ohří*“ ze dne 14. 4. 2014, a „*Kupní smlouvou*“ ze dne 2. 5. 2014 (a jejím dodatkem č. 1 podepsaným 24. 10. 2015, resp. 12. 11. 2015). Smlouva o převodu předmětného DP je vedle rozhodnutí OBÚ ze dne 17. 4. 2014, č.j. SBS 05074/2014/OBÚ-08, kterým byl vydán předchozí souhlas k převodu DP Stráž nad Ohří, ve smyslu § 27 odst. 7 horního zákona zákonným titulem pro převod dobývacího prostoru. Kupní smlouva týkající se pozemku však pro převod dobývacích prostorů žádný význam nemá. Uvedený rozdíl mezi smlouvou o převodu DP a kupní smlouvou o pozemcích ostatně potvrzuje i jiný okruh smluvních stran. Zatímco smlouva o převodu DP byla uzavřena mezi organizací Jan Hamáček - Stavby Prunéřov se sídlem Kadaň, Prunéřov - Vrbičky, PSČ 432 01, IČO: 12765201, a organizací Omnigon, a stejně tak předchozí souhlas k převodu DP jmenovaným rozhodnutím OBÚ byl vydán organizací Jan Hamáček - Stavby Prunéřov se sídlem Kadaň, Prunéřov - Vrbičky, PSČ 432 01, IČO: 12765201. Naopak kupní smlouva k pozemkům i její dodatek byly uzavřeny mezi fyzickou osobou zesnulým J. H., nar. X., bytem X, a organizací Omnigon. V čl. II smlouvy o převodu DP je navíc výslovně uvedeno, že převod byl proveden bezúplatně a převodce nemá v souvislosti s převodem DP podle této smlouvy žádné finanční nároky. Z toho plyne, že veškeré částky uvedené v kupní smlouvě se netýkají převodu DP, nýbrž prodeje v kupní smlouvě vyjmenovaných pozemků. V čl. IV smlouvy o převodu DP je navíc uvedeno, že smlouva nabývá platnosti dnem podpisu a účinnosti nabytím právní moci předchozího souhlasu OBÚ, který, jak bylo uvedeno, OBÚ vydal pod č.j. SBS 05074/2014/OBÚ-08 dne 17. 4. 2014, přičemž právní moci nabyl dne 25. 4. 2014. Úplatnost či bezúplatnost přitom ponechává horní zákon čistě na smluvních stranách, tj.

na organizaci DP převádějící a organizaci DP nabývající, a případné vyčíslení hodnoty DP je tudíž opět soukromoprávní věcí dvou podnikajících osob, nikoliv orgánů státní báňské správy. I pokud by žalobkyně pozemky disponovala, nemělo by to s ohledem na výše uvedené žádný vliv na platnost předchozího souhlasu, resp. samotného převodu mezi organizací Jan Hamáček - Stavby Pruněřov a organizací Omnigon, nýbrž toliko by případná absence dohody o využívání jejich pozemků mohla mít vliv na prováděnou hornickou činnost, tedy na zcela jiné rozhodnutí OBÚ. Žalovaný poukazuje na skutečnost, že žalobkyně sama si je vědoma, že její zájem je primárně finanční a soukromoprávní a již v řízení rozhodnutém Krajským soudem v Plzni rozsudkem ze dne 19. 7. 2022, č.j. 77 A 120/2021-109, ostatně uváděla, že veřejnoprávní stránku řeší z hlediska - podle jejího názoru - dlouhých lhůt soudního rozhodování.

23. Žalovaný dále uvedl, že pokud se týká celkového tvrzení žalobkyně ve věci určení práva k DP Stráž nad Ohří, je nutno zdůraznit, že žalobkyně již jednou zpochybňovala platnost smluv o převodu předmětného DP v jiném řízení, které je pravomocně soudně judikováno (viz již zmíněný rozsudek ze dne 19. 7. 2022, č.j. 77 A 120/2021-109). V řízení o určení právního vztahu dle § 142 správního řádu, které je předmětem aktuálního soudního přezkoumání, žalovaný v rámci odvolacího řízení při přezkoumání prvoinstančního rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, neshledal žádný rozpor s předpisy či skutečností, který by odůvodňoval zrušení prvoinstančního rozhodnutí. Ustanovení § 27 odst. 7 horního zákona stanoví, že organizace může smluvně převést dobývací prostor na jinou organizaci po předchozím souhlasu obvodního báňského úřadu, což jsou podmínky převodu DP. Musí se tedy jednat o převod mezi organizacemi ve smyslu § 5a horního zákona, musí být vydán pravomocný předchozí souhlas OBÚ a dále musí existovat platná smlouva o převodu DP uzavřená mezi organizacemi. Z dokladu v evidenci dobývacích prostorů, které vedou OBÚ [§ 41 odst. 2 písm. a) zákona č. 61/1988 Sb.] a žalovaný [§ 40 odst. 5 písm. a) zákona č. 61/1988 Sb.] bylo ověřeno, že všechny tyto podmínky byly u výše citovaných převodů dobývacího prostoru Stráž nad Ohří bezesbýtku splněny. Všechny zúčastněné organizace měly v době převodu DP platné oprávnění k otvírce, přípravě a dobývání výhradních ložisek vydané orgánem státní báňské správy; pravomocné předchozí souhlasy byly OBÚ vydány pod č.j. SBS 05074/2014/OBÚ-08 dne 17. 4. 2014 k převodu DP z organizace Jan Hamáček - Stavby Pruněřov na organizaci Omnigon, s.r.o.; pod č.j. SBS 47389/2020/OBÚ-08 dne 9. 12. 2020 k převodu DP z organizace Omnigon, s.r.o. na organizaci PETROMA KAMENOLOMY s.r.o. a pod č.j. SBS 22937/2021/OBÚ-08 dne 7. 6. 2021 k převodu DP z organizace PETROMA KAMENOLOMY s.r.o. na organizaci DOLESA s.r.o.; OBÚ byly zaslány na vědomí platné smlouvy o převodu DP uzavřené ve dnech 14. 4. 2014 mezi organizacemi Jan Hamáček - Stavby Pruněřov a Omnigon, s.r.o.; 15. 3. 2021 mezi organizacemi Omnigon, s.r.o. a PETROMA KAMENOLOMY s.r.o. a 23. 6. 2021 mezi organizacemi PETROMA KAMENOLOMY s.r.o. a DOLESA s.r.o. OBÚ tedy ve výrocích správně identifikoval organizaci oprávněnou k dobývání výhradního ložiska v předmětném DP.
24. Žalovaný dále uvedl, že OBÚ se povahou smlouvy o převodu DP s ohledem na shora uvedené nemusel v textu odůvodnění svého rozhodnutí zevrubně zabývat, resp. ke stejnému závěru, k jakému dospěl ve svém rozhodnutí, by musel dojít jak při posouzení smlouvy o převodu DP jako jednání soukromoprávního, tak i veřejnoprávního, neboť to není v dané věci relevantní. V daném případě s ohledem na shora uvedené jsou totiž

osobami, kterých se DP převod týká, toliko organizace převádějící a nabývající, neboť pro vlastníky pozemků se nic nemění. Převod DP nelze spojovat s řešením soukromoprávního titulu k vlastnictví pozemků v DP. Případné spoluvlastnictví pozemků by zakládalo právo na vypořádání soukromoprávního titulu k užívání nemovitostí, ovšem nikoliv z titulu DP, nýbrž z hlediska povolené hornické činnosti a provádění těžby, které se však převodu DP bez dalšího netýká; viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2009, č.j. 4 As 68/2008-138, v jehož druhé právní větě je uvedeno, že rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru vydané podle § 27 odst. 1 horního zákona nelze považovat za nucené omezení vlastnického práva dotčených subjektů a že stanovení DP nikterak nebrání v dalším užívání pozemků, ať již tyto leží vně či uvnitř dobývacího prostoru. K jinému závěru, než který je uveden v prvoinstančním rozhodnutí, by OBÚ nemohl dojít ani při posouzení návrhu žalobkyně jako žádosti o přezkum nebo obnovu řízení o převodu předmětného DP, a to s ohledem na skutečnost, že k převodu DP Stráž nad Ohří došlo již v roce 2014, přičemž návrh žalobkyně byl na OBÚ podán až v roce 2021. Veškeré objektivní lhůty, které správní řád pro mimořádné opravné prostředky stanoví, již uplynuly. Z hlediska údajného použití § 162 správního řádu je nutné zdůraznit, že i podle ústavního pořádku České republiky mohou správní orgány vykonávat svou působnost jen na základě zákona a v jeho mezích, přičemž toto prvoinstanční orgán učinil. OBÚ i žalovaný vyšel z evidencí dobývacích prostorů, které vedou orgány státní báňské správy, a to OBÚ [§ 41 odst. 2 písm. a) zákona č. 61/1988 Sb.] a žalovaný [§ 40 odst. 5 písm. a) zákona č. 61/1988 Sb.]. Bylo ověřeno, že všechny podmínky byly u výše citovaných převodů dobývacího prostoru Stráž nad Ohří bezezbytku splněny. Žalobkyně neuvedla žádné podstatné skutečnosti a doklady, že by stav byl odlišný. Závěr prvoinstančního rozhodnutí a posléze napadeného rozhodnutí proto nemohl být jiný, než k jakému orgány státní báňské správy došly. Svá rozhodnutí vycházející z evidovaného, doloženého a přezkoumaného stavu pak oba správní orgány náležitě odůvodnily.

25. Žalovaný dále konstatoval, že oprávnění organizace dobývat výhradní ložisko ve stanoveném dobývacím prostoru (podle horního zákona) se nedotýká vlastnictví pozemků, jak správně ve svém rozhodnutí uvedl prvoinstanční orgán. Výhradní ložisko není součástí pozemku a nepatří vlastníku pozemku, ale je ve vlastnictví České republiky (viz § 5 horního zákona). S ohledem na povahu DP horní zákon ani nevyžaduje, aby vlastníci pozemků se stanovením DP souhlasili. S ohledem na tyto skutečnosti je zřejmé, že DP ani jeho převod nemá nic společného s vlastnictvím pozemků, které se v něm nacházejí, ani s tím, kým budou pozemky užívány. Jedinými účastníky řízení, kteří mohou být rozhodnutím ve věci vydání předchozího souhlasu k převodu DP přímo dotčeni, jsou tak jen převodce a nabyvatel DP, jak bylo výše uvedeno. Výhradní ložisko, které patří do vlastnictví státu, není součástí pozemku a nelze ho s vlastnictvím k pozemku spojovat. Jedinými účastníky řízení při smluvním převodu DP jsou proto jen organizace DP „převádějící“ a organizace DP „nabývající“, což bylo potvrzeno rozsudkem Nejvyššího správního soudu č.j. 4 As 242/2015-38. Obě tyto organizace jsou přitom účastníky řízení esenciálními podle § 27 odst. 1 správního řádu, jiných osob se však netýká.
26. Pokud jde o vlastní důvod podání návrhu žalobkyně a následně odvolání, tj. deklarované porušení jejích zájmů, lze dle žalovaného shrnout, že při dobývání, tj. „těžbě“, mohou samozřejmě existovat a většinou existují rozličné zájmy, ať již soukromé, např. zájmy vlastníků pozemků, na nichž se dobývání výhradního ložiska realizuje, tak také veřejné

např. vlastní dobývání výhradního ložiska, ochrana životního prostředí, ochrana bezpečnosti práce a provozu apod. Tuto otázku však neřeší zákon prostřednictvím stanovení, změny či zrušení DP, ani prostřednictvím jeho převodu mezi organizacemi, nýbrž institutem tzv. střetu zájmů ve smyslu § 33 horního zákona a § 17 odst. 2 zákona č. 61/1988 Sb. Tento institut, resp. vyřešení střetů zájmů je podle cit. ustanovení důležité ne při stanovení, změně či převodu DP, nýbrž při povolování hornické činnosti, při které je klíčovým, protože řeší kolizi řady různých zájmů, a to jak zájmů právnických a fyzických osob, tak zájmů správních orgánů, podniků, organizací, ale také i další zájmy, chráněné zvláštními předpisy včetně vlastníků pozemků. Pro řešení střetu zájmů je klíčová identifikace účastníků řízení a jejich rozdělení na ohrožené a dotčené. Pojem „ohrožený“ používá § 33 odst. 1 horního zákona a týká se vymezení subjektů, se kterými je nutné vyřešit tzv. střet zájmů. Pojem „dotčený“ je obsažen v § 18 odst. 1 zákona č. 61/1988 Sb. a definuje vymezení okruhu účastníků řízení o povolení hornické činnosti. Dotčen hornickou činností může být tedy každý účastník řízení o povolení hornické činnosti. Ohrožení předpokládá určitou, intenzivnější kvalifikovanou formu dotčení, která navíc téměř s určitostí nastane. Vlastníci pozemků, kde má být hornická činnost prováděna, budou náležet do skupiny účastníků podle § 27 odst. 1 a 2 správního řádu. Podle § 33 odst. 4 horního zákona je přitom organizace, která žádá o povolení otvírky, přípravy a dobývání výhradního ložiska (tedy nikoliv ve vztahu k stanovení dobývacího prostoru, ale k povolení hornické činnosti), povinna doložit OBÚ, že střety zájmů byly vyřešeny. Doklady o vyřešení střetu zájmů jsou povinnou přílohou žádosti o povolení hornické činnosti a bez předložení těchto dokladů nelze těžební organizaci hornickou činnost povolit (§ 17 zákona č. 61/1988 Sb.). Ustanovení § 33 horního zákona se vztahuje jak na zájmy veřejné chráněné zvláštními předpisy (např. zájmy ochrany životního prostředí a jeho jednotlivých složek), tak i na zájmy soukromé, tedy zájmy fyzických nebo právnických osob, které zpravidla vyplývají z vlastnických nebo obdobných práv k nemovitostem. Oprávněné zájmy vlastníka nemovitosti, která bude plánovaným využitím výhradního ložiska dotčena, jsou jeho individuálními zájmy a mají soukromoprávní povahu. Subjekty právních vztahů ohledně ochrany oprávněných zájmů vlastníků nemovitostí jsou těžební organizace a vlastníci dotčených nemovitostí. Způsobem zajištění ochrany oprávněných zájmů vlastníků nemovitostí je dohoda (smlouva), která má soukromoprávní (občanskoprávní) povahu a při jejím uzavírání se postupuje podle zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník. Nedojde-li k uzavření dohody o ochraně oprávněných zájmů soukromého vlastníka nemovitosti, organizace na jeho pozemcích nemůže zahájit dobývání výhradních ložisek. Vlastník nemovitosti může uplatnit své nároky u soudu, protože rozhodování o těchto věcech nespadá do pravomoci správních orgánů. Pokud tedy organizace Omnigon, s.r.o. podle názoru žalobkyně nemá soukromoprávní titul pro provádění hornické činnosti v předmětném DP na jejích pozemcích, je nutné tuto otázku řešit ve vztahu k případnému porušení soukromoprávní smlouvy (a jejího dodatku č. 1) u civilního soudu, a nikoliv u orgánů státní báňské správy. Tvrzení žalobkyně o snaze danou situaci řešit u správního orgánu s odkazem na případnou délku soudního řízení, tedy, že by „*musela čekat několik let na rozhodnutí soudu*“, není otázkou, k jejímuž řešení by byly oprávněny orgány SBS. Otázka porušení právních předpisů, resp. rozhodnutí o povolení hornické činnosti ve vazbě na absenci soukromoprávního titulu k dobývání (hornické činnosti) na pozemcích žalobkyně, resp. pozemcích, k nimž má dané právo žalobkyně hájit jako správce pozůstalosti jmenovaná soudem, se tedy týká realizace povolené hornické

činnosti, která je výsledkem samostatného správního řízení (podle zákona č. 61/1988 Sb.). Oba správní orgány se otázkou údajně dotčených střetů zájmů zevrubně zabývaly a v rozhodnutí, zejm. žalovaného je vyhodnotily.

27. Pokud jde o námitku, ve které žalobkyně tvrdí, že správní orgány nesprávně dospěly k závěru o dotčenosti práv manželů K. smlouvou o převodu dobývacího prostoru, neboť byli při převodu vlastníky ideálního podílu pozemků, na nichž se dobývací prostor X nachází, je dle žalovaného nutno zdůraznit, že žalobkyně k jejich zastupování nemá právní titul a jejich zastupování ani netvrdí, nicméně se dovolává údajného porušení jejich práv, na kterém zásadně staví tvrzenou nezákonnost stávajícího právního stavu DP. Každý ovšem může hájit toliko svá práva, a navíc jejímu tvrzení nelze přisvědčit. Kromě jiného i Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 6. 5. 2009, č.j. 4 As 68/2008-138, resp. v jeho druhé právní větě, výslovně uvedl: *„Rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru vydané podle § 27 odst. 1 zákona č. 44/1988 Sb., horní zákon, nelze považovat za nucené omezení vlastnického práva dotčených subjektu porušující čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Stanovení dobývacího prostoru žalobcům nikterak nebrání v dalším užívání pozemku nacházejících se v jejich vlastnictví, ať již tyto leží vně či uvnitř dobývacího prostoru.“* K vypořádání soukromoprávních nároků, které souvisejí až se samotnou těžbou (nikoli tedy v souvislosti se stanovením dobývacího prostoru či jeho s jeho převodem) slouží institut řešení střetu zájmů podle § 33 horního zákona. To je však institut, který s vlastním převodem dobývacího prostoru nesouvisí a v jeho rámci se neuplatní. Je třeba znovu zdůraznit rozdíl mezi stanovením dobývacího prostoru (a jeho případným převodem) a skutečným zahájením dobývání výhradního ložiska v dobývacím prostoru, jemuž musí předcházet také rozhodnutí o povolení zahájení dobývání výhradního ložiska. Tento rozdíl je upraven v prvních dvou větách § 24 odst. 1 horního zákona, podle nichž platí, že oprávnění organizace k dobývání výhradního ložiska vzniká stanovením dobývacího prostoru. Zahájit dobývání výhradního ložiska ve stanoveném dobývacím prostoru může však organizace až po vydání povolení obvodním bánským úřadem. Jelikož je to právě až proces samotného dobývání (těžby), který je způsobilý zasáhnout... manželé K. vskutku nemohli být na svých vlastnických právech k pozemku dotčení převodem dobývacího prostoru Stráž nad Ohří. Proto ani nebyl důvod od nich vyžadovat souhlas s příslušnou smlouvou. Nelze přehlédnout, že žalobkyně setrvale směřuje soukromoprávní a veřejnoprávní aspekty věci: správní orgány opakovaně žalobkyni vysvětlily, že smlouva o převodu dobývacího prostoru se vlastnického práva k pozemkům, na nichž byl stanoven dobývací prostor, nijak nedotýká. Navíc není možno odhlédnout ani od toho, že žalobkyně se domáhá provedení řešení střetu zájmů podle § 33 horního zákona v době, kdy ještě ani sama neprokázala, že je skutečně vlastníkem předmětných pozemků a že by k těžbě docházelo na jejím pozemku. Své vlastnictví k těmto pozemkům dosud žalobkyně toliko tvrdí a toho času nebylo o jejím vlastnickém právu k nim rozhodnuto. Absence právního nároku žalobkyně vůči DP je ostatně potvrzena i usnesením Okresního soudu v Chomutově ze dne 14. 7. 2021, č.j. 35 D 484/2017-905 (které žalobkyně doplňovala do soudního řízení, které Krajský soud v Plzni vedl pod sp.zn. 77 A 120/2021) a které výslovně uvádí, že závod Jan Hamáček - Stavby Pruněřov byl ke dni úmrtí ukončen bez hodnoty (na str. 5). Údajná práva žalobkyně k DP Stráž nad Ohří tak ke dni jeho úmrtí (zesnulý 27. 4. 2017) žádná neexistovala. Pokud DP nebyl součástí závodu jmenovaného v r. 2017, nemůže být ani součástí žalobkyniných práv v r. 2021, resp. 2022. I v případě, že by žalobkyně své tvrzení o vlastnickém právu k předmětným pozemkům prokázala,

týkala by se tato otázka toliko prováděné hornické činnosti, nikoliv převodů DP a případné kompenzace po organizaci by se mohla domáhat toliko cestou soukromoprávní, nikoliv veřejnoprávní. Pro úplnost lze konstatovat, že pan A. K. byl OBÚ o převodu DP na organizaci Omnigon, s.r.o. informován, protože se dožadoval účastenství v tomto řízení svými přípisy již v květnu 2015. Následně bylo rovněž účastenství jmenovaných v rámci dalšího převodu posuzováno a OBÚ usnesením ze dne 8. 4. 2020, č.j. SBS 10980/2020/OBÚ-08, rozhodl, že pan K. a paní K. nejsou účastníky řízení ve věci vydání předchozího souhlasu k převodu dobývacího prostoru Stráž nad Ohří. Toto usnesení, které je žalobkyni známo již ze správního řízení vedeného s žalobkyní (za účasti oprávněné organizace) a zakončeného pravomocným rozhodnutím žalovaného č.j. SBS 19558/2021/ČBÚ-23/2, bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného č.j. SBS 17073/2020/ČBÚ-23 ze dne 17. 6. 2020.

28. Žalovaný dále uvedl, že v odvolání i žalobě citovaný nález Ústavního soudu ze dne 7. 8. 2012, sp.zn. II. ÚS 76/12, není případný, neboť se týká nevýhradního ložiska, pro které se nestanoví dobývací prostor a které, na rozdíl od předmětného případu, je podle § 7 horního zákona součástí pozemku (v odvolání je v cit. nálezu horní zákon chybně označen jako zákon č. 77/1988 Sb. namísto č. 44/1988 Sb.) V případě nevýhradního ložiska, které je součástí pozemku a které není nerostným bohatstvím - a není tudíž podle § 5 téhož zákona ve vlastnictví České republiky - je pochopitelné, že Ústavní soud došel závěru, že v případě „*pozemku, na němž se nachází ložisko nevyhrazeného nerostu*“ (viz cit. judikát), je při řešení provedení rekultivačních prací na pozemku vhodné přihlédnout k zájmům jeho vlastníka - ten je však v případě nevýhradního ložiska rovněž i vlastníkem ložiska (na rozdíl od ložiska výhradního, o které v případě rozhodovaném žalovaným jde). Nález není použitelný ani v tom ohledu, že řeší provedení rekultivačních prací, které i v případě výhradních ložisek jsou uvedeny v plánu sanace a rekultivace - tedy v součásti plánu otírky, přípravy a dobývání (u nevýhradních je v plánu využití ložiska), podle kterého je podle § 17 až 19 zákona č. 61/1988 Sb. povolována hornická činnost, resp. v případě dobývání nevyhrazených ložisek povolováno dobývání nevyhrazených nerostů. Netýká se tedy dobývacího prostoru, ale samostatného řízení o povolení hornické činnosti, což potvrzuje závěr uvedený v prvoinstančním rozhodnutí a je blíže vysvětleno výše v posouzení otázky řešení střetu zájmů. Žalovaný rovněž zásadně odmítá, že by správní orgány žalobkyni de facto odepřely možnost bránit se prostředky veřejného práva proti probíhající těžbě, jak tvrdí v žalobě. Nejen, že se jejími podáními a výtkami zabývaly zevrubně a v souladu s právními předpisy, ale také jí ve svých rozhodnutích uvedly způsob, jsou-li její práva skutečně dotčena, jakým způsobem má své výhrady realizovat.
29. Podle názoru žalovaného jsou rozhodnutí prvoinstančního orgánu i žalovaného vydána v souladu s právními předpisy a správně posoudila a zohlednila skutečný stav věci nezbytný pro rozhodnutí ve věci. Žalobou napadené rozhodnutí obsahuje výrokovou část, odůvodnění a poučení, v souladu s § 68 odst. 1 správního řádu. V odůvodnění jsou uvedeny úvahy a důvody, kterými se správní orgán řídil a které reflektují právní úpravu i skutečný stav. Žalobkyně nemá ani nikdy neměla žádný právní vztah k dobývacímu prostoru, který byl v souladu s právními předpisy převeden ze společnosti Jan Hamáček - Stavby Prunéřov, jejímž vlastníkem byl její otec, již za jeho života, na organizaci Omnigon, s.r.o. a následně dále. Proto DP nemohl být ani součástí dědictví. Výše uvedené podmínky převodu DP, tedy pravomocný předchozí souhlas OBÚ i platná a účinná smlouva o převodu, byly splněny a je zcela zjevné, že žalobkyni nesvědčí žádné právo, které by mohlo jakkoliv

zpochybnit převod dobývacího prostoru. K převodu z otce žalobkyně pravomocně došlo v r. 2014 na organizace Jan Hamáček - Stavby Prunéřov. Otec žalobkyně přitom zesnul až 27. 4. 2017 a mohl by tudíž v právním předjímání době převodu DP zpochybňovat, což však neučinil. Kupní smlouva k pozemkům, z jejíhož nedodržení vyvozuje žalobkyně důvod ke zrušení smlouvy o převodu dobývacího prostoru X, se převodu DP netýká, jak bylo výše uvedeno a je čistě soukromoprávní smlouvou mezi zesnulým J. H. a organizací Omnigon, s.r.o. OBÚ i žalovaný vyšel z evidencí dobývacích prostorů, které vedou orgány státní báňské správy, a to OBÚ [§ 41 odst. 2 písm. a) zákona č. 61/1988 Sb.] a žalovaný [§ 40 odst. 5 písm. a) zákona č. 61/1988 Sb.] bylo ověřeno, že všechny tyto podmínky byly u výše citovaných převodů dobývacího prostoru Stráž nad Ohří bezesbýtku splněny. Žalobkyně neuvedla žádné podstatné skutečnosti a doklady, že by stav byl odlišný. Závěr prvoinstančního rozhodnutí a posléze napadeného rozhodnutí proto nemohl být jiný, než k jakému orgány státní báňské správy došly. Jak již bylo v tomto vyjádření výše (a rovněž v prvoinstančním rozhodnutí a také v napadeném rozhodnutí) zevrubně popsáno, nemohly orgány státní báňské správy jednat jinak, než že žalobkyni nevyhověly. Pokud se jedná o důkazy, odkazuje žalovaný na spisovou dokumentaci, která se připojuje.

IV.

Replika žalobkyně

30. Žalobkyně podala k vyjádření žalovaného repliku. Konstatovala, že žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že „z návrhu i z odvolání je zřejmé, že žalobkyně dovozuje důvody svého návrhu na zrušení smlouvy o převodu DP z tvrzeného neplnění nikoliv smlouvy o převodu DP, ale z neplnění kupní smlouvy, jejímž předmětem byly v ní vyjmenované pozemky. ČBÚ však již v odvolacím rozhodnutí musel konstatovat, že je nutno zásadně rozlišovat mezi „Smlouvou o převodu dobývacího prostoru Stráž nad Ohří“ ze dne 14. 4. 2014 a „Kupní smlouvou“ ze dne 2. 5. 2014 (a jejím dodatkem č. 1 podepsaným 24. 10. 2015, resp. 12. 11. 2015).“ Žalobkyně předně nesouhlasí s názorem žalovaného, že kupní smlouva týkající se pozemků nemá pro převod dobývacích prostorů žádný význam. Lze přisvědčit námitce žalovaného, že obě smlouvy měly jiný okruh smluvních stran, konkrétně smlouva o převodu dobývacího prostoru byla uzavřena mezi organizací Jan Hamáček – Stavby Prunéřov a organizací Omnigon, zatímco kupní smlouva k pozemkům i její dodatek byly uzavřeny mezi J. H. a organizací Omnigon. Organizace Jan Hamáček – Stavby Prunéřov však byla podnikající fyzickou osobou, a nelze proto tedy striktně oddělovat fyzickou osobu J. H. od organizace Jan Hamáček – Stavby Prunéřov. Žalobkyně je dědičkou po zesnulém J. H., bývalém držiteli dobývacích práv a (spolu)vlastníkovi nemovitostí, na nichž je dobývací prostor vymezen. Dne 14. 7. 2021 vydal Okresní soud v Chomutově usnesení č.j. 35 D 484/2017 – 905 o vypořádání pozůstalosti po zesnulém J. H., nar. dne X., bytem v X. Usnesením byla mimo jiných schválena dohoda dědiček, kterou připadly žalobkyni práva a povinnosti zůstavitele z kupní smlouvy ze dne 2. 5. 2014 ve znění dodatku č. 1 ze dne 12. 11. 2015 uzavřené zůstavitelem se společností OMNIGON, s.r.o., se sídlem Karlova 455/48, Staré Město, 110 00 Praha 1, IČO 02398231, ohledně koupě nemovitých věcí na listu vlastnictví č. XA. a XB. pro k.ú. X. Součástí dohody byla i dobývací práva související s dobývacím prostorem. Druhá z dědiček, Š. H., obdržela v souvislosti s dobývacím prostorem od žalobkyně částku ve výši 100 000 Kč a jako poslední hmotnou součást závodu zůstavitele podnikajícího jako fyzická osoba dle živnostenského zákona pod firmou Jan Hamáček – stavby Prunéřov, IČO 127 65 201, nákladní automobil TOYOTA LAND CRUISER 120,

VIN X., reg. zn. X., datum první registrace 2. 1. 2007, č. technického průkazu X. Žalobkyně jako oprávněná dědička zesnulého J. H. tvrdí, že napadeným a prvoinstančním rozhodnutím byla zkrácena na svých právech; a to jak na vlastnických právech k nemovitostem v dobývacím prostoru (plynoucích ze smlouvy kupní), tak současně na právu vykonávat hornickou činnost povolenou zesnulému J. H. (v důsledku neúčinnosti smlouvy o převodu DP).

31. Žalobkyně dále konstatovala, že žalovaný ve svém vyjádření uvádí: *„I pokud by žalobkyně pozemky disponovala, nemělo by to (...) žádný vliv na platnost předchozího souhlasu, resp. samotného převodu mezi organizací Jan Hamáček – Stavby Pruněřov a organizací Omnigon, nýbrž toliko by případná absence dohody o využívání pozemků mohla mít vliv na prováděnou hornickou činnost, tedy na zcela jiné rozhodnutí OBÚ.“* Žalobkyně k uvedenému podotýká, že samotný převod DP je platný, obdobně i předchozí souhlas OBÚ, ale smlouva o převodu DP nikdy nenabyla účinnosti pro nenaplnění podmínek § 168 správního řádu, což žalovaný soustavně opomíjí.
32. Žalobkyně dále nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že ke stejnému závěru, k jakému dospěl v napadeném rozhodnutí, by musel dojít jak při posouzení smlouvy o převodu DP jako jednání soukromoprávního, tak i veřejnoprávního. Žalovanému nepřísluší posuzovat soukromoprávní jednání a jeho důsledky, nemá k tomu potřebnou kompetenci ani erudici.
33. Povaha smlouvy o převodu DP je pro žalobkyni klíčová. Klíčová je i pro posouzení důsledků uzavřené smlouvy a rozsahu práv a povinností převodce a nabyvatele. Smlouva o převodu DP jakožto veřejnoprávní smlouva totiž nemohla dle § 168 správního řádu nabýt účinnosti z důvodu absence souhlasu osob, jejichž práv se přímo dotýkala. Žalobkyně přitom tuto skutečnost dostatečně popsala ve své žalobě. Dle žalobkyně je zřejmé, že účelem souhlasu správního orgánu s převodem DP je posouzení souladu převodu veřejného subjektivního práva s právními předpisy a veřejným zájmem (viz znaky veřejnoprávní smlouvy uvedené v § 159 odst. 1, 2 správního řádu). Již s ohledem na tyto skutečnosti má žalobkyně za to, že smlouvu o převodu DP je nutné posuzovat jako smlouvu veřejnoprávní. Pokud tak žalovaný (resp. OBÚ) neučinil, je jeho rozhodnutí napadené touto žalobou nezákonné, neboť v projednávané věci nebyla řádně aplikována příslušná právní úprava. Nelze striktně oddělovat soukromoprávní a veřejnoprávní aspekt posuzované věci tak, jak ve svém vyjádření činí žalovaný, neboť samotný převod DP je smíšeným institutem soukromoprávní povahy s výraznou veřejnoprávní ingerencí a účinnost uzavřené veřejnoprávní smlouvy se řídí kromě smluvních ustanovení naplněním podmínek správního řádu.
34. Žalovaný ve svém vyjádření dále uvádí, že institut střetu zájmů dle § 33 horního zákona není důležitý při stanovení, změně či převodu DP, nýbrž při povolování hornické činnosti. Ustanovení o střetu zájmů se však vztahuje jak na veřejné, tak na soukromé zájmy osob, které mohou být těžbou dotčeny. Žalobkyně podtrhuje, že využitím výhradního ložiska, ke kterému dochází na základě smlouvy o převodu DP, kterou byla převedena práva k dobývání žalobci, dochází k ohrožení chráněných objektů a zájmů žalobkyně, stejně jako chráněných objektů a zájmů manželů K., tj. zejména jejich užívání, a tudíž vlastnického práva k nemovitostem. Obdobným způsobem by byl dotčený převodce, p. H., resp. je dotčena žalobkyně jako jeho právní nástupkyně, když pro závažné porušení smlouvy o převodu nemovitostí nabyvatelem odstoupila od smlouvy o převodu nemovitostí, a to za

předpokladu, že Okresní soud v Karlových Varech ji určí jako vlastníka dotčených nemovitostí.

35. Jak uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí, každá organizace, která žádá o povolení otvírky, přípravy a dobývání výhradního ložiska je povinna doložit OBÚ, že střety zájmů byly vyřešeny, neboť bez takového doložení nelze těžební organizaci hornickou činnost povolit. Báňské úřady tedy neexistenci střetu zájmů kontrolují.
36. Dle § 33 odst. 2 horního zákona platí, že organizace je povinna, před zařazením příslušných prací do plánu otvírky, přípravy a dobývání, dohodnout se mj. s osobami, kterým přísluší ochrana objektů a zájmů, a tuto dohodu předložit krajskému úřadu k zaujetí stanoviska. Z úpravy § 33 horního zákona nevyplývá závěr žalovaného, že posouzení střetu zájmů by bylo jednorázovou záležitostí (naopak viz § 33 odst. 1 – 6 horního zákona). S ohledem na postup OBÚ před vydáním předběžného souhlasu měl tento postupovat v souladu s § 33 odst. 4 horního zákona. Jestliže tedy společnost Omnigon na základě předmětné smlouvy o převodu DP přistoupila k těžbě, mělo dojít, vzhledem k délce trvání těžby a ke změnám vlastníků dotčených nemovitostí, k opětovnému posouzení střetu zájmů a dohodě s těmito vlastníky postupem dle § 33 odst. 3 horního zákona.
37. S ohledem na výše uvedené nelze dle žalobkyně souhlasit s vyjádřením žalovaného, že se báňské úřady údajně otázkou střetu zájmů zevrubně zabývaly, neboť tento závěr nikterak nevychází ze zjištěných skutečností. Své tvrzení žalovaný nijak neprokazuje a neunáší břemeno dokazování.
38. Žalobkyně závěrem zdůraznila, že žalovaný jí svým přístupem de facto odpírá možnost bránit se prostředky veřejného práva proti nezákonně probíhající těžbě na pozemcích žalobkyně. Dle žalobkyně žalovanému zcela uniká účel právní úpravy a dotčené horní a správní předpisy aplikuje vadně, čímž de facto znemožňuje žalobkyni možnost efektivního využití jejích procesních práv a obrany jejích veřejných subjektivních práv, konkrétně jejích oprávnění k dobývacímu prostoru ve Stráži nad Ohří.

V.

Posouzení věci soudem

39. Vzhledem k tomu, že žalobkyně i žalovaný souhlasili s projednáním věci bez jednání, rozhodl soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) o věci samé bez jednání.
40. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.
41. Podle § 27 odst. 7 horního zákona organizace může smluvně převést dobývací prostor na jinou organizaci po předchozím souhlasu obvodního báňského úřadu; ustanovení § 24 odst. 11 o tříleté lhůtě pro požádání o povolení hornické činnosti zde platí obdobně. Převedení dobývacího prostoru, doložené stejnopisem smlouvy, oznámí převádějící organizace obvodnímu báňskému úřadu.
42. Podle § 168 správního řádu, který upravuje souhlas třetích osob, veřejnoprávní smlouva, nejde-li o veřejnoprávní smlouvu podle § 160, která se přímo dotýká práv nebo povinností

třetí osoby, nabývá účinnosti teprve v okamžiku, kdy s ní tato osoba vysloví písemný souhlas. Není-li tento souhlas získán, může správní orgán místo uzavření veřejnoprávní smlouvy vydat rozhodnutí ve správním řízení, v němž využije podkladů získaných při přípravě veřejnoprávní smlouvy.

43. Podle § 33 odst. 1 horního zákona, jestliže jsou využitím výhradního ložiska ohroženy objekty a zájmy chráněné podle zvláštních předpisů, objekty a zájmy fyzických nebo právnických osob, jsou organizace, orgány a fyzické a právnické osoby, jimž přísluší ochrana těchto objektů a zájmů, povinny ve vzájemné součinnosti řešit tyto střety zájmů a navrhnout postup, který umožní využití výhradního ložiska při zabezpečení nezbytné ochrany uvedených objektů a zájmů.
44. Podle § 33 odst. 2 horního zákona je organizace povinna před zařazením příslušných prací do plánu otvírky, přípravy a dobývání dohodnout se s orgány a fyzickými a právnickými osobami, kterým přísluší ochrana objektů a zájmů podle odstavce 1, o tom, zda ohrožený objekt nebo zájem se má chránit, v jakém rozsahu, popřípadě po jakou dobu a dohodu předložit krajskému úřadu k zaujetí stanoviska. Dohoda je platná, jestliže krajský úřad do 1 měsíce od jejího předložení nevyjádří s dohodou nesouhlas. Povinnost uzavřít dohodu se nevztahuje na případy, kdy střety zájmů byly vyřešeny při stanovení chráněného ložiskového území, dobývacího prostoru, popřípadě při projektování, výstavbě nebo rekonstrukci dolu a lomu a jestliže postup při jejich řešení stanoví zvláštní předpisy.
45. Podle § 33 odst. 4 horního zákona je organizace, která žádá o povolení otvírky, přípravy a dobývání výhradního ložiska, povinna doložit obvodnímu báňskému úřadu, že střety zájmů byly vyřešeny.
46. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí, zaujal žalovaný jasný názor o tom, že *„oprávnění organizace dobývat výhradní ložisko ve stanoveném dobývacím prostoru se nedotýká vlastnictví pozemků“* a že *„osobami, kterých se převod dobývacího prostoru týká, jsou toliko organizace převádějící a nabývající, neboť pro vlastníky pozemků se nic nemění. Převod dobývacího prostoru totiž nelze spojovat s řešením soukromoprávního titulu k vlastnictví pozemků v dobývacím prostoru.“*
47. Pro rozhodnutí bylo podstatné, zda se smluvní převod dobývacího prostoru na jinou organizaci přímo dotýká vlastníků pozemků v dobývacím prostoru.
48. Soud má za to, že nikoli.
49. Podle § 27 odst. 1 horního zákona dobývací prostor a jeho změny stanoví obvodní báňský úřad v součinnosti s dotčenými orgány. V souladu s ustanovením § 27 odst. 3 horního zákona v rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru se uvede též termín započetí dobývání výhradního ložiska. Platnost rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru není časově omezena, pokud v rozhodnutí není stanoveno jinak.
50. K povaze rozhodnutí o dobývacím prostoru jakožto rozhodnutí vydaném v územním řízení se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 12. 2020, č.j. 4 As 116/2020-99 (rozhodnutí soudů rozhodujících ve správním soudnictví jsou dostupná na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud uvedl: *„Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval klíčovou námitkou stěžovatele, že krajský soud nesprávně posoudil povahu řízení o stanovení dobývacího prostoru, když měl za to, že jde o územní řízení podle stavebního zákona. Nejvyšší správní soud i jiné vrcholné soudy se již ve své judikatuře zabývaly otázkou povahy rozhodnutí*

o stanovení dobývacího prostoru. Nejvyšší soud ve svém usnesení ze dne 15. 1. 2013, sp. zn. 23 Cdo 721/2011, uvedl, že „[d]obývací prostor se podle § 25 horního zákona stanoví pro dobývání výhradního ložiska na základě výsledků průzkumu ložiska podle rozsahu, uložení, tvaru a mocnosti výhradního ložiska se zřetelem na jeho zásoby a úložní poměry tak, aby ložisko mohlo být racionálně vydobyto. Jedná se tedy o územně vymezený prostor pro dobývání výhradního ložiska určitého nerostu nebo skupiny nerostů vytyčený rozhodnutím příslušného obvodního báňského úřadu a oprávnující organizaci, které byl dobývací prostor stanoven nebo na kterou byl zákonným způsobem převeden, k dobývání výhradního ložiska v tomto prostoru se nacházejícího a k nakládání s vydobytými nerosty v rozsahu a za podmínek stanovených v rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru. Ke stanovení dobývacího ložiska se váže pouze oprávnění organizace k dobývání výhradního ložiska v dobývacím prostoru (zahájit dobývání výhradního ložiska ve stanoveném dobývacím prostoru může však organizace až po vydání povolení obvodním báňským úřadem).“ Nejvyšší správní soud pak v rozsudku ze dne 25. 1. 2018, č. j. 2 As 196/2016-133, č. 3738/2018 Sb. NSS, v bodě 39 uvedl, že je to právě rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru, „v němž je závazně rozhodnuto, že určitá část území bude používána k dobývání výhradního ložiska určitého nerostu nebo skupiny nerostů“. K povaze řízení o stanovení dobývacího prostoru se pak vyslovil Nejvyšší správní soud též v rozsudku ze dne 14. 3. 2019, č. j. 1 As 333/2018-85, bod. 34, v němž uvedl, že „[ú]čelem novelizované úpravy [tj. změny § 27 odst. 1 horního zákona zákonem č. 350/2012 Sb., pozn. čtvrtého senátu] tak bylo sjednotit procesní postup obvodního báňského úřadu jako jiného stavebního úřadu s postupem obecných stavebních úřadů při vedení územního řízení (podle § 27 odst. 6 horního zákona je stanovení a změna dobývacího prostoru i rozhodnutím o změně využití území v rozsahu jeho vymezení na povrchu). I z právní úpravy po novele nadále vyplývá, že v tomto řízení musí obvodní báňský úřad postupovat (minimálně) v součinnosti se stejnými dotčenými orgány jako před novelou – se stavebním úřadem, úřadem územního plánování a orgánem ochrany životního prostředí.“ (zvýraznění doplnil čtvrtý senát). Stejně tak Nejvyšší správní soud v rozsudku z 12. 4. 2018, č. j. 1 As 76/2018-60, bod 53, (na který přílehlavě poukázal již krajský soud), uvedl: „Podle § 27 odst. 6 horního zákona je rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru i rozhodnutím o změně využití území v rozsahu jeho vymezení na povrchu. Jedná se tedy o územní rozhodnutí ve smyslu § 76 a násl. zákona č. 183/2006Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)“. Na základě výše uvedených ustanovení a ve shodě s citovanou judikaturou má Nejvyšší správní soud za to, že rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru je územním rozhodnutím o změně využití území ve smyslu stavebního zákona, neboť z § 27 odst. 6 horního zákona vyplývá, že rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru je i rozhodnutím o změně využití území, a toto ustanovení tak navazuje na § 80 odst. 2 písm. b) stavebního zákona, který uvádí, že stanovení dobývacího prostoru vyžaduje rozhodnutí o změně využití území, které je dle § 77 písm. b) stavebního zákona územním rozhodnutím. Ustanovení § 84 odst. 2 stavebního zákona pak stanoví pravomoc k vydávání územních rozhodnutí o změně využití území v některých případech jiným správním orgánům než stavebním úřadům. Jestliže je tedy rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru územním rozhodnutím ve smyslu stavebního zákona, pak je logické, že je vydáváno v územním řízení dle stavebního zákona, jak ostatně vyplývá také ze znění § 84 odst. 2 stavebního zákona. Tento závěr zastává také doktrína: „Rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru ve smyslu komentovaného ustanovení se považuje za rozhodnutí o změně využití území ve smyslu § 80 odst. 2 písm. b) stavebního zákona [srov. stanovisko odboru územního plánování Ministerstva pro místní rozvoj a Českého báňského úřadu k postupu při rozhodování o stanovení dobývacího

prostoru ze dne 11. 1. 2007, č. j. 1777/2007-81 (MMR), č. j. 0101/07 (ČBÚ)]. Příslušným správním orgánem, který vede územní řízení a vydává územní rozhodnutí o změně využití území je podle § 84 odst. 2 stavebního zákona místně příslušný obvodní báňský úřad. Ten rozhoduje o vydání rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru v souladu se závazným stanoviskem stavebního úřadu (srov. § 27 odst. 1 horního zákona ve spojení s § 84 odst. 2 stavebního zákona)“ (VÍCHA, O. Horní zákon. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2017, komentář k § 27 odst. 6, právní informační systém ASPI). Uvedený závěr ohledně povahy rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru a řízení, v němž je toto rozhodnutí vydáváno, by měla zastávat také správní praxe správních orgánů, neboť ve výše uvedeném stanovisku odboru územního plánování Ministerstva pro místní rozvoj a Českého báňského úřadu je výslovně uvedeno, že „rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru je ve smyslu § 27 odst. 6 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), rozhodnutím o využití území a s odvoláním na ustanovení § 80 odst. 2 písm. b) stavebního zákona rozhodnutím o změně využití území. Příslušným správním orgánem, který povede územní řízení a bude vydávat rozhodnutí o změně využití území, je podle § 84 odst. 2 stavebního zákona místně příslušný obvodní báňský úřad.“ Nejvyššímu správnímu soudu proto nezbyvá než se pozastavit nad tím, že stěžovatel svojí argumentací ohledně povahy řízení o stanovení dobývacího prostoru míří přímo proti obsahu výše uvedeného stanoviska, jehož je spolusignatářem. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil námitce stěžovatele, že krajský soud nesprávně vyhodnotil povahu řízení o stanovení dobývacího prostoru. Na závěru, že řízení o stanovení dobývacího prostoru je územním řízením podle stavebního zákona, nic nemění poukaz stěžovatele na § 24 až § 29 horního zákona a jeho argumentace tím, že úprava v tomto zákoně a stavebním zákoně je odlišná, kdy horní zákon obsahuje jak hmotněprávní, tak i speciální procesní ustanovení týkající se dobývacích prostorů. Stěžovateli lze přisvědčit potud, že tato právní úprava v horním zákoně je vůči stavebnímu zákonu speciální, a bude tak přednostně aplikována v řízení o stanovení dobývacího prostoru. Nemění však nic na závěru, že řízení o stanovení dobývacího prostoru je zároveň územním řízením dle stavebního zákona. Jedná se o běžný vztah obecné a speciální právní úpravy, při kterém je třeba postupovat podle speciální právní úpravy, a pokud není k dispozici, tak podle obecné právní úpravy. Stěžovatel se tedy mylí v tom, že § 27 odst. 6 horního zákona nelze chápat tak, že se řízení o stanovení dobývacího prostoru bude řídit nejen horním, ale také stavebním zákonem. Je tomu právě naopak, v řízení o stanovení dobývacího prostoru představuje stavební zákon obecnou právní úpravu a horní zákon úpravu speciální, která bude aplikována přednostně. Kompetence k postupu podle zvláštní právní úpravy je obsažena v § 84 odst. 2 stavebního zákona, a nelze proto stěžovateli přisvědčit ani v tom, že stavební zákon báňským úřadům k takovému postupu nedává žádné kompetence. Spojkou „i“ v § 27 odst. 6 horního zákona zákonodárce dává najevo, že rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru řeší jednak specifické otázky upravené horním zákonem, vedle toho ovšem i otázku využití části území, což je typicky předmětem územního rozhodování. Z ustanovení § 27 odst. 6 horního zákona tak zároveň vyplývá, že není nutné vydávat zvlášť územní rozhodnutí o změně využití území a zvlášť rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru, ale je možné v jednom rozhodnutí stanovit dobývací prostor a zároveň rozhodnout o změně využití území. Z této skutečnosti však nelze dovozovat, že by správní úřady v řízení o stanovení dobývacího prostoru měly opomíjet otázky, jejichž řešení vyžaduje stavební zákon v územním řízení. Je tomu právě naopak. Z konstrukce stanovené v § 27 odst. 6 horního zákona vyplývá, že (pokud horní zákon nestanoví jinak) báňský úřad má přiměřeně aplikovat ustanovení stavebního zákona upravující územní řízení. S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud nepřisvědčil

argumentaci stěžovatele, že použití spojky „i“ uvedené v § 27 odst. 6 horního zákona znamená, že měla být rozhodnutí o stanovení či změně dobývacího prostoru toliko dána síla územního rozhodnutí, nikoli podřízení procesu stanovení dobývacího prostoru režimu územního řízení.“

51. Nejvyšší správní soud dále konstatoval: „Stěžovateli nelze přisvědčit ani v tom, že závěr soudu redukuje báňské úřady v otázce dobývacích prostorů ze speciálního rozhodovacího orgánu podle zvláštních předpisů na jiný orgán podle stavebního zákona a de facto zužuje rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru na rozhodnutí o změně využití území, neboť skutečnost, že rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru je vydáváno v územním řízení podle stavebního zákona, nemá vliv na to, že báňské úřady postupují podle speciální právní úpravy - předpisů horního práva a v rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru řeší především otázky vyplývající z těchto zvláštních předpisů. Rozsudek NSS ze dne 18. 11. 2015, č. j. 8 As 98/2015-46, o který se opřel krajský soud, není pro posuzovanou věc irrelevantní, jak tvrdí stěžovatel, byť se týká stanovení zvláštního dobývacího prostoru, nikoli dobývacího prostoru jako v posuzované věci. Z tohoto rozsudku totiž vyplývá, že tato rozhodnutí mají společné to, že mají potenciál vyvolat změnu poměrů v lokalitě, a tím se dotýkají práv vlastníků pozemků spadajících do vymezení tohoto prostoru, což je relevantní také v posuzované věci. Krajský soud dospěl k závěru, že z § 28 odst. 6 horního zákona a dalších ustanovení téhož zákona [§ 25 odst. 1, § 27 odst. 2 a 5, § 28 odst. 1 písm. d)] vyplývá, že návrh na stanovení dobývacího prostoru je třeba posuzovat též v souladu s právními předpisy chránícími veřejné zájmy v rámci územního řízení. Nepožadoval tedy, aby byly otázky, které se týkají až samotného dobývání (využití) ložiska, řešeny již v řízení o stanovení dobývacího prostoru, jak tvrdí stěžovatel. Také Nejvyšší správní soud má za to, že s ohledem na výše uvedená ustanovení horního zákona a s přihlédnutím k poznámce pod čarou k § 28 odst. 6 tohoto zákona je nutno v řízení o stanovení dobývacího prostoru posuzovat zvláštními předpisy chráněné zájmy, a to z hlediska vlivů stanovení dobývacího prostoru na území. O správnosti tohoto závěru je přesvědčen také s ohledem na § 27 odst. 1 horního zákona, podle kterého dobývací prostor a jeho změny stanoví obvodní báňský úřad v součinnosti s dotčenými orgány (mezi které patří zejména orgány ochrany životního prostředí). Totéž lze dovozovat z § 24 odst. 1 horního zákona, podle něhož oprávnění organizace k dobývání výhradního ložiska vzniká stanovením dobývacího prostoru, byť zahájit dobývání výhradního ložiska ve stanoveném dobývacím prostoru může tato organizace až po vydání povolení obvodním báňským úřadem. Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na již citovaný rozsudek č. j. 1 As 76/2018 - 60, v němž se v bodě 55 uvádí, že „ačkoliv samotnou těžbu nerostných surovin lze zahájit až na základě povolení k hornické činnosti (pokud není toto řízení spojeno již s řízením o stanovení dobývacího prostoru), rozhodnutí o stanovení (nového) dobývacího prostoru je nezbytným předpokladem pro realizaci tohoto záměru. Samotné rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru již počítá s následnou realizací hornické činnosti, a nebylo by tak v souladu se zásadou prevence a obezřetnosti, aby se již na úrovni tohoto řízení neposuzoval vliv realizace hornické činnosti (záměru dle zákona o EIA) na životní prostředí.“ Posuzování z hlediska konkrétního způsobu dobývání ložiska je pochopitelně na místě provádět až v navazujícím řízení o povolení hornické činnosti podle zákona o hornické činnosti. Závěr stěžovatele, že základní podstatou řízení o stanovení, změně či zrušení dobývacího prostoru je jiná otázka než u řízení podle stavebního zákona, rovněž není správný. Předmět rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru je sice širší, neboť se na rozdíl od „běžného“ územního rozhodnutí týká především otázky možnosti budoucího dobývání surovin z daného ložiska a otázek vlivů s tímto dobýváním spojených (srov. § 25 odst. 1 na konci horního zákona), to ovšem zahrnuje i otázky rozhodování v území ve smyslu stavebního zákona, tj.

stanovení způsobu využití území. Argumentaci stěžovatele, že stanovení dobývacího prostoru neomezuje využití pozemků, na kterých je stanoven dobývací prostor, lze zčásti přisvědčit, neboť reálné dopady na dotčené území jsou vsutku zpravidla spojeny až se samotnou těžbou. Této odlišnosti mezi rozhodnutím o stanovení dobývacího prostoru a následným rozhodnutím o povolení hornické činnosti, v souvislosti s níž stěžovatel poukázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 10. 2004, č. j. 7 A 170/2000-77, si je Nejvyšší správní soud plně vědom. Ostatně také v rozsudku ze dne 6. 5. 2009, č. j. 4 As 68/2008-138, Nejvyšší správní soud judikoval, že „rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru vydané podle § 27 odst. 1 zákona č. 44/1988 Sb., horní zákon, nelze považovat za nucené omezení vlastnického práva dotčených subjektů porušující čl. 11 odst. 4 Listiny základních práv a svobod. Stanovení dobývacího prostoru žalobcům nikterak nebrání v dalším užívání pozemků nacházejících se v jejich vlastnictví, ať již tyto leží vně či uvnitř dobývacího prostoru“. Je rovněž pravdou, že omezení stavební činnosti vlastníků pozemků zahrnutých do dobývacího prostoru, na která poukazují žalobci ve vyjádření ke kasační stížnosti, vyplývá již ze stanovení chráněného ložiskového území, které předchází rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru, kdy podle § 6 odst. 2 horního zákona, chráněné ložiskové území zahrnuje území, na kterém stavby a zařízení, které nesouvisí s dobýváním výhradního ložiska, by mohly znemožnit nebo ztížit dobývání výhradního ložiska. Z tohoto ustanovení sice nevyplývá obecný zákaz stavební činnosti v ložiskovém území, avšak stavební činnost je výrazně omezena tím, že je nutno při jejím povolování zvažovat konkrétní poměry na určitém ložisku z hlediska toho, zda nebrání budoucímu dobývání tohoto ložiska. To však neznamena, že stanovení dobývacího prostoru přímo neomezuje využití pozemků, na kterých je dobývací prostor stanoven. Neznamena to ani, že by v řízení o stanovení dobývacího prostoru nebylo nutné posuzovat požadavky, které stanoví zvláštní předpisy (např. zákon o ochraně zemědělského půdního fondu, zákon o vodách, zákon o ochraně přírody a krajiny či zákon o lesích) pro ochranu chráněných zájmů. Dochází totiž k vymezení prostoru a dalších základních podmínek záměru dobývání nerostů v území a je založeno právo konkrétní organizace na dobývání ložiska a práva dotčených vlastníků a veřejné zájmy v daném území musí být přitom zohledněny a chráněny. Závěr, že v řízení o stanovení dobývacího prostoru je třeba návrh na stanovení dobývacího prostoru posoudit také z hlediska, zda nepřiměřeně nezasahuje do práv účastníků řízení a vyhovuje požadavkům, které stanoví zvláštní předpisy pro ochranu veřejných zájmů, vyplývá z § 28 odst. 7 a 8 horního zákona, podle nichž obvodní báňský úřad v řízení o stanovení dobývacího prostoru zabezpečí stanoviska dotčených orgánů státní správy, posoudí připomínky a návrhy účastníků a v rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru vymezí dobývací prostor a stanoví podmínky, kterými se zabezpečí celospolečenské zájmy v území, a rozhodne o námitkách účastníků řízení. Totéž uvádí již citovaný komentář: „Obvodní báňský úřad posuzuje návrh na stanovení dobývacího prostoru mj. i z hlediska, zda vyhovuje požadavkům, které stanoví zvláštní předpisy pro ochranu chráněných zájmů. V rozhodnutí o stanovení nebo změně dobývacího prostoru pak obvodní báňský úřad nejen vymezí dobývací prostor, ale také stanoví podmínky, kterými se zabezpečí zákonem chráněné obecné zájmy v území“ (srov. § 28 odst. 8). Obvodní báňský úřad se tedy musí i v řízení o stanovení dobývacího prostoru zabývat ochranou veřejných zájmů chráněných podle zvláštních zákonů. V daném případě jde o střet zájmů v materiálním smyslu, tedy z hlediska faktického, nikoli však formálního. Věcná podstata je stejná, jako v případě střetu zájmů při povolování hornické činnosti, tj. je potřeba zajistit nezbytnou ochranu jiných veřejných zájmů (zákonem chráněných obecných zájmů v území) před negativními vlivy v tomto případě ale plynoucími ze stanovení dobývacího prostoru, nikoli z hornické činnosti. Formálně ale zákon tuto nutnost ochrany

jiných veřejných zájmů před vlivy způsobenými stanovením dobývacího prostoru pojmem "střet zájmu" neoznačuje. Již v řízení o stanovení nebo změně dobývacího prostoru se tedy uplatňuje ochrana veřejných zájmů chráněných podle zvláštních zákonů, nikoli ovšem před vlivy využití výhradního ložiska, tedy jeho dobývání (těžby), ale před vlivy vyvolanými stanovením dobývacího prostoru. Nejde tedy o střet zájmů podle § 33 odst. 1-3. Ochranu jiných veřejných zájmů před vlivy stanovení nebo změny dobývacího prostoru zajišťuje obvodní báňský úřad formou stanovení podmínek pro zabezpečení ochrany těchto zákonem chráněných veřejných zájmů v rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru.“ (VÍCHA, O. Horní zákon. Komentář. Praha: Wolters Kluwer, 2017, komentář k § 28 odst. 7, právní informační systém ASPI). Krajský soud tedy ani nezaměnil pojmy „námitky účastníků“ a institut „střetu zájmů“ podle § 33 horního zákona, jak tvrdí stěžovatel. Z odůvodnění rozsudku je totiž zřejmé, že krajský soud při vypořádání vyjádření osoby zúčastněné na řízení, v níž poukázala na institut řešení zájmů ve smyslu § 33 horního zákona, porovnal řešení střetů zájmů podle cit. ustanovení horního zákona a námitky podle § 114 odst. 2 stavebního zákona, zhodnotil jejich podobnost a s přihlédnutím ke koncentraci řízení upravené v § 28 odst. 3 horního zákona dospěl k závěru, že správní orgány nebyly oprávněny převést vypořádání námitek žalobců spadajících do řízení o stanovení dobývacího prostoru do řízení o povolení hornické činnosti, čímž podpořil svoji předchozí argumentaci, v níž dospěl k závěru, že návrh na stanovení dobývacího prostoru je třeba posuzovat i z hlediska souladu s právními předpisy na ochranu chráněných zájmů majících vztah k územnímu řízení.“

52. Je tedy potřebné upozornit na to, že v rámci řízení o stanovení dobývacího prostoru, v souladu s § 27 odst. 5 horního zákona, jsou účastníky navrhovatel, fyzické a právnické osoby, jejichž vlastnická práva a jiná práva k pozemkům nebo stavbám mohou být rozhodnutím o stanovení dobývacího prostoru přímo dotčena a obec, v jejímž územním obvodu se dobývací prostor nachází. Obvodní báňský úřad v řízení o stanovení dobývacího prostoru zabezpečí stanoviska dotčených orgánů státní správy a posoudí připomínky a návrhy účastníků (§ 27 odst. 7 horního zákona). V rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru vymezí obvodní báňský úřad dobývací prostor a stanoví podmínky, kterými se zabezpečí celospolečenské zájmy v území, a rozhodne o námitkách účastníků řízení (§ 27 odst. 8 horního zákona).
53. Ochrana práv vlastníků pozemků je tak zajištěna v rámci řízení o stanovení, změně nebo zrušení dobývacího prostoru. Pravomocná rozhodnutí vydaná v těchto řízeních jsou pak závazná podle § 73 odst. 2 správního řádu. Podle tohoto ustanovení pravomocné rozhodnutí je závazné pro účastníky a pro všechny správní orgány; ustanovení § 76 odst. 3 věty poslední tím není dotčeno. Pro jiné osoby je pravomocné rozhodnutí závazné v případech stanovených zákonem v rozsahu v něm uvedeném. Pravomocné rozhodnutí o osobním stavu je závazné pro každého. Jestliže je pro práva a povinnosti účastníků určující právo k movité nebo nemovité věci, je pravomocné rozhodnutí závazné i pro právní nástupce účastníků. Zákon o hornické činnosti tak výslovně stanoví v § 18a, podle kterého vydaná rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru a o povolení hornické činnosti jsou závazná i pro právní nástupce účastníků řízení.
54. Vhodné je zdůraznit, že rozhodnutí o stanovení, změně nebo zrušení dobývacího prostoru a rozhodnutí o povolení hornické činnosti jsou závazné pro všechny účastníky řízení a jejich právní nástupce, tedy vlastníky pozemků v dobývacím prostoru nevylímaje.

55. Jde-li pak o postup podle § 27 odst. 7 horního zákona, dochází při něm pouze k převedení dobývacího prostoru na jinou organizaci. Nedochozí k vydávání nového rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru, jeho změně nebo zrušení dobývacího prostoru. Neřeší se znovu práva a povinnosti vlastníků pozemků v dobývacím prostoru, neboť tato již byla vyřešena v rámci řízení o stanovení dobývacího prostoru pravomocným rozhodnutím, které je závazné pro ně i pro jejich právní nástupce. Převodem dobývacího prostoru dochází toliko k převodu veřejnoprávních práv a povinností z jedné organizace na druhou, která jsou již založena pravomocným rozhodnutím. Nová organizace může pouze to, co jí vyplývá již z pravomocného rozhodnutí o stanovení dobývacího prostoru, a proto se postavení vlastníků pozemků v dobývacím prostoru nebo jejich právních nástupců nijak nemění. Žádná nová práva ani povinnosti jim v souvislosti s převodem dobývacího prostoru nevznikají ani nezanikají.
56. Z toho pak vyplývá, že smlouva o převodu dobývacího prostoru se vlastníků pozemků v dobývacím prostoru ani jejich právních nástupců přímo nedotýká. K účinnosti smlouvy proto není třeba jejich písemného souhlasu ve smyslu ustanovení § 168 správního řádu. Závěr žalovaného je tak správný.
57. Jde-li pak o odkaz žalobkyně na ustanovení § 33 odst. 1, 2, 4 horního zákona, jsou v něm organizacím stanoveny určité povinnosti. Tyto povinnosti měla stávající organizace a po nabytí účinnosti smlouvy o převodu dobývacího prostoru je bude mít nová organizace. Ani tím se postavení vlastníků pozemků v dobývacím prostoru nebo jejich právních nástupců nijak nemění.
58. To, co bylo uvedeno shora, platí i pro rozhodnutí o povolení hornické činnosti. Podle § 18 odst. 1 zákona o hornické činnosti účastníky řízení o povolení hornické činnosti jsou žadatel, právnické a fyzické osoby, jejichž práva a právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být povolením dotčeny, a obec, v jejímž územním obvodu má být hornická činnost vykonávána. Podle § 17 odst. 2 zákona o hornické činnosti, pokud jsou hornickou činností ohroženy právem chráněné objekty a zájmy, musí být se žádostí předloženy doklady o vyřešení střetů zájmů. Jak již bylo uvedeno shora, pravomocné rozhodnutí o povolení hornické činnosti je závazné i pro právní nástupce účastníků řízení. Nová organizace může pouze to, co jí vyplývá již z pravomocného rozhodnutí o povolení hornické činnosti, a proto se postavení vlastníků pozemků v dobývacím prostoru nebo jejich právních nástupců nijak nemění. Žádná nová práva ani povinnosti jim nevznikají ani nezanikají.

VI.

Rozhodnutí soudu

59. Soud neshledal žádný z žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

60. Soud neprovedl žádný další z navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VIII.

Náklady řízení

61. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měl právo na náhradu nákladů řízení žalovaný, když měl ve věci plný úspěch. Jelikož žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
62. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s.ř.s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že soud neuložil žádné z osob zúčastněných na řízení žádnou povinnost, nemohly jim vzniknout náklady podle § 60 odst. 5 věty první s.ř.s. Soud neshledal ani důvodů zvláštního zřetele hodných, které by přiznání nákladů osobám zúčastněným na řízení odůvodňovaly, proto žádná z osob zúčastněných na řízení nemá právo na náhradu nákladů.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 11. prosince 2023

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu